

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. C.

przeciwko I. Ż.

o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia, sprostowanie świadectwa pracy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 maja 2019 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 29 listopada 2017 r. oddalił apelację skarżącego powoda T. C. od wyroku Sądu Rejonowego w W., oddalającego jego powództwo przeciwko pozwanej I. Ż. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, sprostowanie świadectwa pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na fakt, iż jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie przedstawia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zasadnej podstawy przysądu i dlatego wniosek nie został uwzględniony.

Skarżący nienależycie oddziela podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) od podstawy przysądu (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Są to odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.) i dlatego podstawa kasacyjna nie składa się i nie zastępuje podstawy przysądu ani jej uzasadnienia. Na etapie przysądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać naruszenia prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak jest tego we wniosku. Nie wystarcza stwierdzenie (w końcowej części skargi), że skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ wyrok jest niezgodny z prawem, a tym samym skarga jest oczywiście uzasadniona. Są to zarzuty zbyt ogóle i nie podważają leżącej u podstaw rozstrzygnięcia regulacji z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., bo ocena zastosowania tego trybu nie może być podważana złą sytuacją zawodową i finansową skarżącego. Tak samo jak nie może być podważana zarzutem o niewypłaceniu powodowi wynagrodzenia za lipiec 2013 r., czy zarzutem o samowolnym obniżeniu mu wynagrodzenia za maj 2013 r. albo nieodprowadzaniem składek do ZUS. Nie składa się to bowiem na przedmiot sporu w tej sprawie i przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia, bo tą była nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy. Sąd uznał ją za uzasadnioną wobec nieusprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy od 5 do 18 lipca 2013 r. Podobna ocena odnosi się do wcześniejszej argumentacji skarżącego (str. 7 skargi), bo również osadzona jest w podstawie kasacyjnej (art. 398³ § 1 k.p.c.) a nie w samodzielnej argumentacji i zarzutach, właściwych dla szczególnej podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* art. 398¹⁴ k.p.c.), to w przypadku podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Wówczas sedno sprawy dotyczy samej podstawy uzasadniającej stosowanie trybu

z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w warstwie faktycznej i materialnej, a nie dalszych kwestii, które są pochodne od tego rozwiązania, czyli braku odszkodowania czy świadectwa pracy wskazującego na zakończenie stosunku pracy na tej podstawie.

Skoro punktem odniesienia dla podstaw kasacyjnych są zarzuty naruszenia konkretnych przepisów prawa (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 398¹³ § 1 k.p.c.), to tym bardziej szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinna mieć oparcie w zarzutach naruszenia konkretnych przepisów. Tego zaś braku nie zastępują zarzuty podstaw kasacyjnych. Innymi słowy w ocenie podstawy przedsądu wiążą ustalenia stanu faktycznego na którym oparto zaskarżony wyrok, czyli że po 5 lipca 2013 r. powód nadal pozostawał w stosunku pracy z pozwaną i był w okresie wypowiedzenia. Zaakceptowane zostały wnioski urlopowe powoda do 4 lipca 2013 r. Sąd ustalił, że nieobecność powoda od 5 do 18 lipca 2013 r. była nieusprawiedliwiona i uzasadniała rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący nie podważa tego ustalenia faktycznego i w konsekwencji zastosowania trybu z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Nie można zgodzić się z tezą powoda, że antydatowane wypowiedzenie określające datę zakończenia stosunku pracy na 30 czerwca 2013 r. „*nie było nieważne z mocy prawa*” i dlatego nie było nieusprawiedliwionej nieobecności. Wypowiedzenie umowy o pracę nigdy nie prowadzi do rozwiązania stosunku pracy przed jego złożeniem. Sąd powszechny wcale nie uznał, że wypowiedzenie umowy było nieważne z mocy prawa. Zarzut materialny skargi, czyli naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p., byłby wówczas bezprzedmiotowy, gdyż należałoby stwierdzić, że nie było już stosunku pracy. Przeciwnie, Sąd powszechny stwierdził, że powód powinien stawić się do pracy (co też powód sam zauważył w skardze). Sąd powszechny wskazał, że skoro powód kwestionował pozwem z 11 lipca 2013 r. (tj. zaraz po wręczeniu mu 5 lipca 2013 r. wypowiedzenia umowy o pracę) długość okresu wypowiedzenia i uznawał, że w rzeczywistości umowa o pracę powinna go wiązać aż do 31 października 2013 r., to powinien był zgłosić się do pracy. Skarżący zatem niezasadnie argumentuje, że po 30 czerwca 2013 r. nie miał obowiązku stawiennictwa w pracy i wykonywania obowiązków zawodowych. Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż obejmuje ocenę zarzutu podstawy kasacyjnej (naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 k.p.), w sytuacji, gdy na etapie przedsądu

analizuje się tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. W tym zakresie ocena jest negatywna, gdyż skarżący nie wykazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że skargą kasacyjną jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie rozstrzygano o kosztach pozwanej, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną wniesiono po terminie (art. 398⁷ § 1 k.p.c.). Skargę kasacyjną doręczono pozwanej 5 kwietnia 2018 r. (k. 365), natomiast odpowiedź na skargę kasacyjną z 25 kwietnia 2018 r. nadano 26 kwietnia 2018 r. (k. 370), czyli po terminie dwutygodniowym od doręczenia skargi.